

Rechtskrondig Weekblad

REDACTIE : Italiëlei, 99, Antwerpen
Abonnement : 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER : Lange Leemstraat, 99, Antwerpen
Postchecknummer : 3185.22

INHOUD :

Willy VAN EECKHOUT. — *Autobus- en Autocar-verzekering.*
RECHTSPRAAK.
Burgerlijke Rechtbank van Antwerpen. — 1e kamer. — 16 Juni 1934. — *Echtscheiding.* — *Internationaal privaet recht.* — *Nederlandsche echtgenooten.* — *Man zonder gekende woonst, de vrouw verblijvende in België.*
Handelsrechtbank St Niklaas. — 19 Juni 1934. — *Faillissement.* — *Vraag tot bekomen van onderhoudsgeld ten laste van den boedel.* — *Burgerlijke wet.* — *Onderhoudsplicht.* — *Ongegrondheid.*
Handelsrechtbank Antwerpen. — 10e kamer. — 1 Maart 1934. — *Rechtspleging in burgerlijke zaken.* — *Betekening.* — *Niet geschied in de gekozen woonst.* — *Handelsregister.* — *Vennootschap in gezamenlijken naam.*
Handelsrechtbank Antwerpen. — 7e kamer. —

30 April 1934. — *Rechtspleging in burgerlijke zaken.* — *Dagvaarding.* — *Exceptie obscuri libelli.*
Boetstraffelijke rechtbank Antwerpen. — 8e kamer. — 13 Januari 1934. — *Strafvoordering.* — *Burgerlijke partij.* — *Dading.* — *Ontvankelijkheid der aanstelling.*
Scheidsrechterlijke uitspraak. — *Verzekering tegen brandschade.* — *Verklaring voor den Vrederechter.* — *Bindend karakter van het beding.* — *Vrederecht Brugge.* — 2e kanton. — 8 Mei 1934. — *Wet op de arbeidsongevallen.* — *Bloedopdrang.* — *Plotseling overlijden tijdens doch niet tengevolge van werkcontract.* — *Geen arbeidsongeval.*
Politie rechtbank van Herzele. — 17 Maart 1934. — *Burgerlijke stelling door een gemeente.* — *Machtiging.* — *Wettig belang.*
NECROLOGIE. — Mr Charles Bauss.
BALIELEVEN.

Autobus- en Autocarverzekering.

De wet van 21 Maart 1932 verbiedt, op straf van boet of van hechtenis, zonder voorafgaande machtiging een openbare autobus- of autocardienst, bestemd voor het vervoer van personen, in te richten. De machtiging hiertoe zal, volgens het geval, verleend worden door het College van Burgemeester en Schepenen, door de bestendige afvaardiging of door den Koning.

De woorden «openbare dienst» stellen buiten de toepassing der wet elke private dienst, zooals een hotel-autobus, waarin alleen de klanten der inrichting plaats nemen, of een dienst door een werkgever ingericht uitsluitend ten behoeve van zijn familie of zijn personeel.

Ook is de wet slechts toepasselijk wanneer de plaatsen verhuurd worden «aan al wie zich aanbiedt om ze te bezetten». Ze slaat bijgevolg niet op de uitstappen door een groep vrienden onderaan, of door een maatschappij of door een club voor haar leden, ingericht; maar wel, op een uitstap door een reisagentschap geleid of door een comité dat beroep doet op het publiek, daar dit een uitstap is waartoe eenieder wordt uitgenodigd; de Minister van Verkeerswezen kan nochtans, in dergelijk geval, een voorloopige machtiging voor den duur van hoogstens 6 maand, verleenen.

Voor de toepassing der wet wordt ook vereischt dat de dienst geschiede «tusschen de plaatsen door den uitbater aangeduid», hetgeen de taxi-diensten uitsluit; want hier wordt de weg vastgesteld, niet door den uitbater, maar wel door den klant zelf.

De wet is niet toepasselijk op de diensten ingesteld om de tijdelijk onvoldoende openbare diensten aan te vullen, noch op deze ter gelegenheid van onvoorziene gebeurtenissen ingericht, zooals in geval van koninklijke begrafenis, van mijnrampen, enz...

Het algemeen reglement van 12 Juli 1933 bevat beschikkingen aangaande de uitbatingswijze, alsook de voorwaarden waaraan de bouw van het onderstel en van het koetswerk van het voertuig moet beantwoorden; door zijn nieuw artikel 58 (K. B. van 19 Maart 1934) verplicht het insgelijks de uitbaters een verzekering van onbepaalde burgerlijke aansprakelijkheid af te sluiten bij eene daartoe door den Koning gemachtigde Maatschappij; voor de stoffelijke schade zal de waarborg nochtans mogen beperkt worden tot Fr. 500.000.—. De verplichte verzekering wordt dus ingevoerd.

* * *

De machtiging en de controle der verzekeringsmaatschappijen worden bij «K. B. van 30 April 1934» geregeld. De betekenis en de toedracht van dit reglement zouden we hier kortbondig willen uiteenzetten.

Na de controle der verzekeringen tegen de

werkongevallen en der levensverzekeringen, wordt thans ook de verzekering der burgerlijke aansprakelijkheid ten aanzien van de risico's van autobus- en autocardiensten, aan Staatstoezicht onderworpen; waarschijnlijk wordt deze verordening de inleiding van een algemeene reglementeering der verzekering van het auto-risico; en daar ligt juist het belang van onderhavig K. B.

Dit reglement, is een oorspronkelijk werk, dat op geen andere wetgeving uit den vreemde is geschoeid; op onze dagen is dit voorwaar geen geringe verdienste. In zijn groote trekken, herinnert het aan het controle-reglement der levensverzekering: evenals dit, bepaalt het de voorwaarden waaraan de verzekeringsmaatschappijen moeten beantwoorden om gemachtigd te worden; het voorziet ook de verplichtingen van het storten eener borgsom, vastgesteld op Fr. 250.000; eene afzonderlijke boekhouding wordt insgelijks opgelegd.

Andere waarborg: de gemachtigde inrichtingen zijn verplicht in België, een som te behouden die minstens Fr. 3.000 per voertuig bedraagt, en de herverzekeraars moeten in het rijk een deposito bezitten van minstens één miljoen frank.

Wij moeten er nochtans de aandacht op vestigen dat, integenstelling met de wet van 25 Juni 1930 betreffende de controle der inrichtingen van levensverzekering, de wet van 21 Maart 1932 geen voorrecht voorziet ten bate der slachtoffers van autobus- en autocarongevallen; deze bezitten dus geen voorkeurrecht op de premie-reserve noch op de fondsen neergelegd als borgsom of als waarborg.

Zonder ontdaan te zijn van alle doelmatigheid, blijven dus de voorzorgsmaatregelen, genomen bij K. B. van 30 April 1934, daardoor ontoereikend.

* * *

Wat de juristen echter het meest aanbelangt, zijn de beschikkingen der artikelen 16 en 17, betreffende «de polisvoorwaarden».

Het voorbeeld der moderne wetgevingen volgend, voorziet het reglement «verplichtende voorwaarden» en ook «verbiedende voorwaarden»: verbod namelijk den verzekerde het recht te ontzeggen den verzekeraar tot vrijwaring op te roepen, verbod stilzwijgende vernieuwingen te voorzien den duur van één jaar overtreffend, verbod bepalingen van rechtsverval in te lassen die niet door de Regeering werden goedgekeurd, en hunne uitwerking te behouden zoo de verzekerde bewijst dat hij niet in gebreke bleef en dat hij het verzuim zoo vlug mogelijk goed maakte.

Het reglement bevat een beschikking over hetgeen men noemt «een deel eigen risico»,

835

d.w.z. de persoonlijke bijdrage van den verzekerde in de betaling der vergoeding.

Het is onbetwistbaar dat een verzekerde waakzamer zal wezen of zijn chauffeur tot meer voorzichtigheid aanzetten zal, indien hij weet dat hij, in zekere mate, persoonlijk moet instaan voor het herstel der geleden schade.

Eene bepaling die «een deel eigen risico» invoert, zal dus als rechtstreeksch en zeker gevolg hebben, het aantal ongevallen te verminderen; Leerrijk en zelfs beslissend is in dit opzicht de ondervinding in het Groot-Hertogdom Luxemburg, bij toepassing van het besluit van 24 December 1932, opgedaan. Goed en wel is het, aan de slachtoffers van de ongevallen een rechtmatige schadeloosstelling te waarborgen, maar nog beter is het de ongevallen zelf te voorkomen.

Het wetsvoorstel Sinzot, den 2 Augustus 1933 bij het bureel de Kamers van Volksvertegenwoordigers ingediend, voorziet reeds een verantwoordelijkheidsaandeel van 5 o/o der vergoeding, tot een maximum van 10.000 fr. In afwachting dat de wetgever zich over deze kwestie beslissend uitsprekt, verklaart het reglement dat, mits machtiging van den minister van verkeerswezen, een persoonlijke bijdrage ten laste van den uitbater mag bedongen worden; maar van nu af, wordt de beschikking «een deel eigen risico» derwijze geregeld, dat de toepassing ervan practisch en doeltreffend weze.

* * *

In onze wetgeving komt een betreurenswaardige leemte voor, waarbij aan de slachtoffers van ongevallen het recht niet toegekend wordt van «rechtstreeksche vordering», tegenover den verzekeraar die de burgerlijke aansprakelijkheid van den schade-veroorzaker dekt. Wordt deze failliet verklaard, dan zal de verzekeraar de schadeloosstelling in de handen van den curator te storten hebben; hetgeen beteekent, dat de schuldeischers in de massa een actief zullen vinden dat hun geenszins bestemd was en dat ze zich dus zullen rijker maken, ten koste van het slachtoffer; de benadeelde zelf zal dan zijn aandeel in het passief hebben, als eenvoudige niet-bevoorrechte schuldeischer.

Dit is voorwaar een onrechtvaardigheid waartegen eenieder, sinds ettelijke jaren opkomt, terwijl de wetgever steeds draaft in dien toestand te verhelpen.

Voor al in dit geval, waar wegens onvermogen, men vaak zoo weinig vat heeft op de uitbaters van autobus-diensten, drong de rechtstreeksche vordering zich hoogst noodig op. Maar, de wet sprak zich niet uit en deze vordering kon niet als dusdanig, bij wijze van reglementeering, geschapen worden. Wat viel er dan te doen om te vermijden dat de slachtoffers van autobus- of autocarongevallen niet langer de gevolgen zouden te dragen hebben van de ontoereikendheid onzer wetgeving?

In het K. B. van 30 April 1934 wordt dit kiesche vraagpunt handig en vindingrijk opgelost, dank zij de wettelijke delegatie die aan de uitvoerende macht toelaat de machtigingsvoorwaarden der Verzekeringsmaatschappijen te reglementeeren en bijgevolg deze machtiging afhankelijk te maken van het inlassen onder de algemeene polisvoorwaarden van sommige verplichtende bepalingen.

Gebruik makend van deze delegatie, bepaalt het K. B. in zijn artikel 17 dat de verzekeraar zich uitdrukkelijk moet verbinden rechtstreeks aan de benadeelde personen het volle bedrag

836

der verschuldigde vergoedingen te waarborgen, en dat deze verbintenis zal aanleiding geven tot een «beding ten behoeve van derden», overeenkomstig artikel 1121 B. W.

Deze verplichtende bepaling vult de ontoereikendheid der wet aan; de rechtstreeksche vordering wordt niet langs wettelijken weg opgelegd, maar wel bij wijze van controle-maatregel onrechtstreeks ingevoerd; het geldt niet eene wettelijke rechtstreeksche vordering maar eene contractuele rechtstreeksche vordering, die insgelijks in de collectieve en in de levensverzekering voorkomt. De juridische gevolgen zijn evenwel dezelfde en het verlangde resultaat is bereikt, in afwachting dat de wetgever ertoe besluite een algemeene hervorming door te voeren, die door allen wordt gewenscht; want de juridische reglementeering der autoongevallen omvat de verplichtende verzekering, de rechtstreeksche vordering, het persoonlijk verplichtend aandeel der verzekerden, en het vermoeden van de schuld of de aanneming der risico-theorie zooals in het wetsontwerp Sinzot wordt voorzien.

* * *

Het principieel der rechtstreeksche vordering eens aangenomen, moesten de gevolgen ervan geregeld worden, vooral met het oog op «het tegenwerpen van de oorzaken van rechtsverval».

Hier echter loopen de meeningen uiteen: volgens ééne theorie, heeft het slachtoffer een eigen recht, onafhankelijk van dit van den verzekerde; dit recht blijft tegenover den verzekeraar verworven, spijs alle rechtsverval door den verzekerde opgelopen, hetzij vóór, hetzij na het schadegeval. Dit is het stelsel door de Zwitsersche Wet van 15 Maart 1932 (art. 50) aangenomen, stelsel waarbij de auteurs van het Wetsvoorstel Sinzot zich aangesloten hebben.

Daartegenover staat een tweede theorie, die aan het slachtoffer de vordering toekent, welke den verzekerde tegenover den verzekeraar toekomt op den dag van het schadegeval. Deze vordering gaat over naar den benadeelde, in den staat waarin zij zich op dat oogenblik bevindt; hetgeen den verzekeraar toelaat aan het slachtoffer de uitzonderingen en het rechtsverval tegen te werpen, welke hij op het oogenblik van het ongeval tegenover den verzekerde zelf kon doen gelden.

In deze tweede opvatting zal dus de verzekeringsmaatschappij hare waarborg aan den benadeelde kunnen weigeren, in geval van verzwijging in het contract of bij verzwaring van het risico, maar niet wegens het ontbreken eener verklaring van ongeval of het niet-overbrengen eener dagvaarding, of het erkennen van verantwoordelijkheid, enz..., deze tekortkomingen na het ongeval, kunnen de rechtstreeksche vordering den dag van het rampgeval ontstaan niet meer beïnvloeden, terwijl het verlies van rechten vóór het ongeval opgelopen, een hinderpaal was tot het ontstaan zelf dezer vordering.

Dit is de theorie gehuldigd door de Wet van het Groot Hertogdom Luxemburg van 10 Juni 1932, art. 2102 B. W. wijzigend, welke theorie ook door de Fransche rechtspraak wordt aangenomen (Fr. Verbr. 15 Juni 1931 en 29 Juni 1931; rév. gén. ass. terr. blz. 801 en 1015). 't Is ook het stelsel waarbij, wellicht terecht, de auteurs van ons algemeen reglement zich aansloten, stelsel dat, onzes inziens, het best beantwoordt aan den aard der rechtstreeksche vordering.

WILLY VAN EECKHOUT.

ECHTSCHIEDING. — INTERNATIONAAL PRIVAAT RECHT. — NEDERLANDSCHE ECHTGE-
NOOTEN. — MAN ZONDER GEKEND Woonst.
-- VROUW VERBLIJVENDE IN BELGIE. — BE-
VOEGDHEID VAN DE BELGISCHE RECHTBAN-
KEN. — OORZAKEN VAN ECHTSCHIEDING.

- I. Volgens het Belgisch systeem van internationaal
privaat recht zijn de Belgische rechtbanken be-
voegd om echtscheidingen uit te spreken tus-
schen vreemdelingen, indien hun nationale wet
zulks toelaat.
- II. Maar de redenen van echtscheiding moeten ter-
zelfdertijd bestaan in de Belgische wetgeving en
in de vreemde wetgeving, doch mogen in beide
wetgevingen een ander qualificatie krijgen. B.v.
overspel van den man beslissende reden in Hol-
land, mag in België als belediging aanzien wor-
den en de kwaadwillige verlating van het Neder-
landsch recht steli ook in België een zware be-
lediging daar.
- III. Volgens de Nederlandsche wetgeving zijn de
vreemde rechtbanken van de verblijfsplaats van
de vrouw bevoegd om de echtscheiding uit te
spreken in geval een man, van Nederlandsche
nationaliteit, geen gekende woonst heeft op het
oogenblik dat eischeres haar inleidend verzoek-
schrift indient.
- IV. Wat den vorm betreft moet men de leuze
« locus regit actum » eerbiedigen.

In deze zaak heeft de heer Van Hille, substituut-
Procureur des Konings, het volgend advies ge-
geven :

Beide partijen zijn van Nederlandsche nationa-
liteit. Thans wordt de man voor uwe recht-
bank gedaagd in echtscheiding door zijne
vrouw. De zaken betrekking hebbende tot
echtscheiding zijn van persoonlijk statuut. We
moeten dus, zoo wel wat de bevoegdheid be-
treft als wat den grond betreft, de Nederland-
sche wetgeving volgen.

I. Bevoegdheid van uwe rechtbank.

Ingevolge artikel 262 van het Nederlandsch
Burgerlijk Wetboek moet de vordering tot
echtscheiding ingesteld worden bij de Recht-
bank « binnen welker gebied de man op het
oogenblik van de indiening van het in artikel
216 van het Wetboek van Burgerlijke Recht-
vordering bedoeld verzoekschrift hoofdverblijf
of bij gebreke daarover, werkelijk verblijf
had ». Nochtans voegt dit artikel er bij :
« Indien het betreft eene vordering tot
echtscheiding tusschen Nederlandsche partijen,
dan wordt, indien de man op het oogenblik van
de indiening van bovengemeld verzoekschrift
geen bekend hoofdverblijf of werkelijk verblijf
binnen het Koninkrijk had, de vordering inge-
steld bij de arrondissementsrechtbank van de
plaats, waar de vrouw op dat oogenblik wer-
kelijk verblijf had ».

Op het oogenblik dat de vrouw haar vorde-
ring inspande, was het haar onmogelijk te be-
palen waar haar man verbleef. Het spruit im-
mers uit een getuigschrift van de heeren Bur-
gemeesters en Wethouders der stad Bergen-
op-Zoom, dat hij sinds 1924 afgeschreven
werd « voor vertrek naar het buitenland » en
zonder gekende woonst.

Daar de Nederlandsche wetgeving bevoegd-
heid geeft aan de vreemde Rechtbanken om
echtscheidingen uit te spreken (Kosters, Int.
Privaat Recht in Nederland) mag men dus
aannemen dat de vrouw, welke in het arron-
dissement Antwerpen verblijft, haren man voor
uwe Rechtbank in echtscheiding gedaagd heeft
bij toepassing van het aangehaald artikel van
het Nederlandsch Burgerlijk Wetboek.

De dagvaarding werd gedaan ingevolge den
vorm van het land waar ze geschiedde, krach-
tens de leuze « locus regit actum » en is dus
regelmatig. Inderdaad, zij werd opgesteld in
den vorm vereischt door het Besluit van 1 April
1814, artikel 2 (aanplakking ten Gerechtshove
en bij gebrek aan gekende woonst of verblijf-
plaats door verschijning in een krant, uitge-
geven in de stad Antwerpen waar de Recht-
bank zetelt).

Zulks gaat niet in tegen onze openbare orde
daar we in België aannemen dat de bevoegd-
heid ratione loci in zake echtscheiding niet van
openbare orde is (Piérard, divorce, d. I, no
255 en v.; Rép. Pratique du Droit Belge, V°
divorce, nr 5, Cass. 12 Maart 1925, Pas. 25,
I, 179).

II. Ten gronde.

Ingevolge de regelen van het Internationaal
Privaat Recht, mogen de Belgische Rechtban-
ken enkel echtscheidingen uitspreken tusschen
vreemdelingen, wanneer de motieven van

echtscheiding terzelfder tijd en door onze wet-
geving en door de wetgeving van de vreemde-
lingen, voorzien zijn. Maar de oorzaken mogen
in beide wetgevingen een ander qualificatie
krijgen. Bij voorbeeld : de kwaadwillige ver-
lating van het Nederlandsch Recht mag aan-
zien worden in België als zware belediging.
(Poullet, Manuel de Droit International Prive
Belge, nr 379; Beroep Brussel, 13 Juli 1921,
Bull. Inst. Belge droit comparé, 1922, blz. 136;
Leuven, 28 November 1909; Kosters en Belle-
mans Les traités de droit International Prive
de la Haye, bl. 211; Brussel, 26 Mei 1911,
Belg. Judic. 1912, bl. 893; Hof te 's-Graven-
hage, 24 Juni 1912, Weekblad van het Recht,
nr 9393). Het eenvoudig overspel van den man
voldoende in Holland, maar onvoldoende in
België, mag in ons land, wanneer het Neder-
landers geldt, als grove belediging aanzien
worden. (Rechtbank Amsterdam, 16 Maart
1919, Nederlandsche jurisprudentie 1920, bl.
1079.)

Zooals de rechtspraak het in 't algemeen
leert, in internationaal privaet recht, mogen er
in zake echtscheiding twee verschillende oor-
zaken zijn, genomen in verschillende wetgevin-
gen, en is het voldoende dat de twee oorzaken
hetzelfde gevolg in beide wetgevingen zouden
meesleepen. (Duitsche Reichsgericht, 8 Novem-
ber 1922, Bull. Inst. Int.Priv., 1924, bl. 247,
nr 3364; Tribunal Fédéral Suisse, 27 Februari
1907 en 13 Februari 1913; Cour de Justice Ci-
vile de Genève, 28 November 1908; Tribunal
du Canton de Neuchâtel, 3 December 1907;
Cassatie Florence, 14 Juli 1910; Kosters en
Bellemans, op. cit. bl. 613, 624, 626 en 674;),
zulks was ook de stelling aangenomen door
het verdrag van 's-Gravenhage, artikel 1.

Welke zijn de redenen van echtscheiding
aangenomen door de Nederlandsche wetge-
ving?

We vinden ze in artikel 264 van het Neder-
landsch Burgerlijk Wetboek :

- 1) Overspel.
- 2) Kwaadwillige verlating.
- 3) Veroordeeling tot een gevangenisstraf
van minstens vier jaar.
- 4) Zware verwondingen of zoodanige mis-
handelingen, door den eenen echtgenoot je-
gens den anderen gepleegd, waardoor diens le-
ven wordt in gevaar gebracht, of waardoor
hem gevaarlijke verwondingen zijn toege-
bracht.

In haar inleidend rekwest vraagt eischeres
de echtscheiding op grond van verlating, van
overspel en van mishandelingen.

Wat de verlating betreft, schrijft ze, in haar
verzoekschrift : « tot dat op 15 Juli verzoek-
ster het echttelijk dak moest verlaten ».

Het is dus eischeres die haren man verlaten
heeft en zij mag bijgevolg de kwaadwillige
verlating niet inroepen.

Verder haalt ze feiten van overspel en van
mishandelingen aan, welke ongetwijfeld, in-
dien ze bewezen waren, genoegzaam zouden
zijn om de echtscheiding, ingevolge de Neder-
landsche wetgeving, te verrechtvaardigen.
Maar tot hiertoe ontbreekt dit bewijs en ik
meen dat eischeres dient toegelaten te worden
tot het bewijs der door haar aangehaalde fei-
ten.

Sinds de laatste akte van procedure, is
eischeres komen te weten, dat haar man te Me-
chelen verblijft. De ingeleide procedure blijft
regelmatig door de Nederlandsche wet, zooals
hooger gezegd, bedingt dat de vrouw de recht-
bank van haar verblijfsplaats mag gelasten mei
haar echtscheiding, wanneer ze de verblijfs-
plaats van haar man niet kende op het oogen-
blik dat ze haar inleidend verzoekschrift in-
diende. Maar indien ze verder de procedure
niet wil zien vernietigen wegens krenking der
rechten van den verweerder of wegens wets-
ontduiking, ware het geraadzaam dat ze de
nog te verrichten akten zou beteekenen op de
huidige verblijfsplaats van haren man, welke
niet meer als zonder gekende woonst mag aan-
zien worden.

De rechtbank heeft het volgend vonnis ver-
leend :

Gezien het vonnis dd. 11 Mei 1934, den eisch
tot echtscheiding aanvaardende;

Gehoord den Heer Van Hille, substituut-Pro-
cureur des Konings, in zijn advies, gegeven in
openbare zitting van 25 Mei 1934;

Aangezien verweerder, alhoewel behoorlijk
gedagvaard, niet verschijnt, noch een gemach-
tigde voor hem;

Overwegende dat, sedert voormeld vonnis,
gebleken is dat beide partijen van Nederland-
sche nationaliteit zijn;

Overwegende dat deze omstandigheid de
rechtbank noopt, thans na te gaan of de Ne-
derlandsche wet de echtscheiding erkent, of
die wet geene bepalingen behelst, die de be-
voegdheid van deze rechtbank uitsluiten en of
de ingeroepen redenen aanlegster, naar Neder-
landsch recht, toelaten de echtscheiding te be-
komen;

Dat, inderdaad, de vreemdelingen in België,
voor al wat hun staat en hun bekwaamheid
betreft, door hunne nationale wet beheerscht
worden (B. W., art. 3, al. 3);

Dta diensvolgens, de Belgische rechtbanken
hun de echtscheiding slechts mogen toestaan,
wanneer hun nationale wet die instelling kent,
en enkel indien er daartoe een rechtsgrond be-
staat, die door die nationale wet erkend wordt.
(Répert. Darras, de Lapradelle et Niboyet, V°
Divorce et séparation de corps, No 47);

Dat, om dezelfde reden, de echtscheiding
niet zou mogen toegestaan worden, indien de
nationale wet van partijen het huwelijk niet
zou aanzien als kunnende geldig ontbonden
worden krachtens eene beslissing der recht-
bank, waarbij de zaak aanhangig gemaakt
werd;

Overwegende dat het Nederlandsch recht de
echtscheiding kent;

Overwegende dat, ten aanzien van de be-
voegdheid het geen enkele bepaling bevat van
bovenbedoelden aard;

Dat, wel integendeel, artikel 716 van het
Nederlandsch Wetboek van Burgerlijke Rechts-
vordering uitdrukkelijk bepaalt : « Indien het
betreft eene vordering tot echtscheiding tus-
schen Nederlandsche partijen, dan wordt, in-
dien de man op het oogenblik van de indie-
ning van bovengemeld verzoekschrift geen be-
kend hoofdverblijf of wettelijk verblijf binnen
het Koninkrijk had, de vordering ingesteld bij
de arrondissementsrechtbank van de plaats
waar de vrouw op dat oogenblik werkelijk ver-
lijft had »;

Overwegende dat het ter zake vast staat dat
verweerder minstens sinds 8 Januari 1924 zij-
ne oorspronkelijke woonplaats te Bergen-op-
Zoom verlaten heeft om naar het buitenland
te vertrekken; dat aanlegster anderzijds op hei
oogenblik, waarop zij hare vordering inspande
te Antwerpen verbleef, dat niets hare verkla-
ring, volgens dewelke zij op dat oogenblik het
verblijf van verweerder niet kende, tegen-
spreekt;

Overwegende dat deze rechtbank dus, verre
van door de Nederlandsche wet onbevoegd
verklaard te worden, juist door deze wet aan-
geduid is om van de vordering kennis te ne-
men;

Overwegende anderzijds dat, naar Belgisch
recht, de bevoegdheid ratione Loci in zake
echtscheiding niet van openbare orde is (Cass.
19 Maart 1925, Pas. 1925, I, 179).

Ten gronde :

Overwegende, wat de ingeroepen grieven
betreft, dat het feit, in de zittingsbesluiten van
aanlegster aangehaald onder littera C, 1e lid,
het overspel uitmaakt, dat door artikel 264
van het Nederlandsch Burgerlijk Wetboek als
reden tot echtscheiding erkend wordt;

Dat de andere feiten, in zelfde zittingsbeslui-
ten aangehaald, geene redenen tot echtschei-
ding schijnen te vormen, volgens Nederlandsch
recht;

Dat zij echter, desgevallend zouden kunnen
in aanmerking genomen worden om tot de ge-
grondheid van den eisch tot echtscheiding naar
Belgisch recht te doen besluiten, voor het geval
het overspel niet zou blijken, in zulke omstan-
digheden te zijn gepleegd, dat het een belee-
diging van ergen aard zou uitmaken;

Overwegende; inderdaad, dat de echtschei-
ding enkel mag toegestaan worden indien
daartoe, en volgens de nationale wet van par-
tijnen en volgens de lex fori voldoende redenen
bestaan, onverschillig of de redenen, die in het
eene opzicht gelden ook in het andere in aan-
merking kunnen komen (Piérard, Divorce et
Séparation de corps, deel III, no 891; Réper-
toire Drt. belge, no 47 en volgende);

Overwegende dat tot nu toe geen enkel der
ingeroepen feiten bewezen is, en dat het dus
past, den hierna omschreven onderzoeksmaat-
regel te bevelen;

En aangezien aanlegster sedert de jongste
van haar uitgegane akte van rechtspleging, de
verblijfsplaats van verweerder kent, en deze
namelijk te Mechelen gevestigd is, bij de Zus-
terkens der Armen;

Om deze redenen :

De rechtbank,
beslissend bij verstek.
Gehoord den Heer Stelfeld, rechter-commis-
saris, in zijn verslag, en den Heer Van Hille,
substituut Procureur des Konings, in zijn ad-
vies ter openbare zitting gegeven;
Machtigt aanlegster te bewijzen door getui-
gen

NOTA

Over de bevoegdheid :

Men ziet dat de rechtbank, voor wat de be-
voegdheid betreft, niet zoo ver gaat als de Pro-
cureur des Konings.

Deze laatste verklaarde, dat, in zaken van
echtscheiding, de kwestie der bevoegdheid,
evenals deze, die den grond raken, van per-
soonlijk statuut is. De rechtbank daarentegen
zegt eenvoudig, dat, indien de nationale wet
der partijen eene bepaling inhield, waardoor
zij (de rechtbank) onbevoegd verklaard werd
om de echtscheiding uit te spreken of toe te
laten, zij zich daarvan zou moeten onthouden.

Welk verschil bestaat er tusschen beide for-
mules?

De eerste schijnt in zich te sluiten dat, indien
b.v. de Nederlandsche wet en de Belgische
tegenstrijdige bepalingen inhielden nopens de

territoriale bevoegdheid, de Belgische recht-
banken in ieder geval den Nederlandschen re-
gel zouden moeten toepassen. Inderdaad, vol-
gens de Belgische rechtspraak zijn de wetsbe-
palingen over de territoriale bevoegdheid in
onze aangelegenheid niet van openbare orde.
(Cass. 19 Maart 1925; Pasicrisie belge
1925, I, 179.) Indien dus een geding in echt-
scheiding, zich bewegende tusschen twee Ne-
derlanders, aanhangig gemaakt werd bij een
Belgische rechtbank, die bevoegd was volgens
de Belgische wet, doch niet volgens de Neder-
landsche, zou die rechtbank, indien het middel
door den gedaagde werd opgeworpen, zich on-
bevoegd moeten verklaren ZONDER TE ON-
DERZOEKEN OF EEN DOOR HAAR TOEGE-
LATEN ECHTSCHIEDING TEN AANZIEN
VAN HET NEDERLANDSCH RECHT NIETIG
ZOU ZIJN. (a)

De formule, door het vonnis gebezigd, daar-
entegen, sluit niet uit : 1) dat, in grondbegin-
sel, de Belgische rechtbank de Belgische rege-
len over de bevoegdheid moet volgen; 2) dat,
om die reden, zij de zaak zou moeten verwij-
zen, indien zulks haar gevraagd werd, met
aantooning dat zij naar Belgisch recht onbe-
voegd was, onverschillig wat de Nederland-
sche wet daarover zou zeggen; 3) dat zij ech-
ter de zaak ook niet zou mogen weerhouden
of althans niet over de gegrondheid van den
eisch zou mogen oordeelen, in geval haar von-
nis zou kunnen uitloopen op een echtscheiding
die in Nederland niet zou erkend worden.

Het grondbeginsel (stellingen 1° en 2°
wordt algemeen aangenomen. (a) Zekere
schrijvers verwerpen echter de uitzondering
(stelling 3°), onder voorwendsel, dat de be-
voegdheid der rechtbanken van een land een
zaak van staatsrecht is, en dat de wetten van
een vreemd land daar dus geen afbreuk kun-
nen aan doen. (b) In de opvatting van het von-
nis, dat wij hier ontleiden, gaat het echter blij-
baar niet om een zuivere kwestie van bevoegd-
heid of procedure, doch veeleer om iets, dat
den grond der zaak raakt.

Inderdaad, wanneer b.v. de Hongaarsche wet
verklaart, dat een echtscheiding tusschen Hong-
gaarsche onderdanen alleen door een Hongaar-
sche rechtbank geldig kan worden uitgespro-
ken, raakt dat dan niet den grond der zaak,
n.l. de geldigheid der echtscheiding. (c) En
zou het niet onlogisch of minstens inkonse-
kwent zijn, vanwege een Belgische of Neder-
landsche rechtbank, de echtscheiding te weige-
ren aan een Italiaan, om reden dat die echt-
scheiding door zijn nationale wet niet erkend
zou worden, maar ze wel toe te staan aan een
Hongaar, terwijl die uitspraak toch evenmin
in zijn eigen land zou in aanmerking genomen
worden? Hetzelfde zou kunnen gezegd worden
ingeval de persoonlijke wet der partijen hei
recht, de echtscheiding tusschen hen uit te
spreken of toe te staan, uitsluitend zou voor-
behouden aan zekere bestuurlijke of zelfs
kerkelijke overheden. De eerbiediging van die
voorbehouding (d) zou kunnen vergeleken
worden met deze van de beperkende opsom-
ming der rechtsgronden, waarop, volgens de
toepasselijke, vreemde wet, de eisch tot echi-
scheiding kan gesteund worden.

Men kan dan ook beweren, dat, in de ge-
vallen sub 3° hierboven bedoeld, de rechtbank,
waarbij de eisch aanhangig zou gemaakt zijn,
ZICH NIET ONBEVOEGD ZOU TE VERKLA-
REN HEBBEN, DOCH DEN EISCH ZOU DIE-
NEN AF TE WIJZEN ALS NIET-ONTVANKE-
LIJK, (e) om reden dat het haar onmogelijk
zou zijn, een GELDIGE echtscheiding uit te
spreken of toe te staan : GELDIG naar de per-
soonlijke wet van partijen, die hier alleen als
maatstaf te dienen heeft. Deze technische scha-
keering moge bevrediging schenken aan die
rechtsgeleerden, welke onze uitzondering ver-
werpen in naam van de onaantastbaarheid van
het beginsel der souveriniteit in zake staats-
recht.

Tenslotte weze opgemerkt, dat de gevallen,
waarvan hier sprake, niet zeer talrijk zijn. In-
derdaad, in de meeste landen zijn de wets-
bepalingen over de bevoegdheid in zake echt-
scheiding, al zijn zij van openbare orde, toch
enkel bedoeld voor binnenlandsch gebruik. (1)
De afwijzing van een eisch zal dus, in deze
opvatting, enkel dan moeten geschieden, wan-
neer die vreemde wet uitdrukkelijk zegt of al-
thans zonder twijfel in dien zin moet verstaan
worden, dat een echtscheiding, door de recht-
bank, waarbij de zaak aanhangig is uitgespro-
ken of toegestaan, niet geldig zou zijn in het
land waarvan het persoonlijk statuut der par-
tijnen afhangt. (g)

(a) Zie nochtans L. DE VOS, studie in het
« Bulletin trimestriel de l'Institut belge de Droit
comparé », 1927, blz. 65 en volgende. Deze schrij-
ver schijnt ook aan te nemen, dat, naar Belgisch
internationaal privaet recht, de bevoegdheid en de
procedure in zake echtscheiding, in beginsel, door
de persoonlijke wet der partijen beheerscht wor-
den. Hij voegt er echter bij dat, in de meeste lan-
den, de wet, voor wat die kwestien betreft, uit-
drukkelijk of stilzwijgend den regel « locus regit
actum » huldigt, dus verwijst naar de « lex fori »;
verder dat, zelfs in tegenovergesteld geval, de
vreemde wet niet zou kunnen toegepast worden
indien die toepassing de plaatselijke openbare orde
zou kwetsen.

(b) Zie n.l. PIERARD, Divorce et Séparation de
corps, III, no 887 en de nota's. — Vgl. BARTIN,
nota onder Parijs, 17 Maart 1902, D. P. 1903, II, 49.

c) Zie Beroepshof Brussel, 15 Maart 1922 (Bulletin trimestriel de l'Institut belge de Droit comparé, 1923, blz. 135) zich in dergelijk geval onbevoegd verklaarende.

(d) Vgl. Cass. Fr. 29 Mei 1905, in zake Levinçon, D. P. 1905, I, 353; sic POULLET, Droit international privé belge, no 378.

(e) Sic Cass. Fr. 29 Mei 1905, hierboven aangehaald.

(f) Vgl. nota (a), wat de verwijzing naar de «lex fori» betreft.

(g) ± Contra: L. DE VOS, loc. cit.

HANDELSRECHTBANK TE SINT NIKLAAS

19 JUNI 1934

Voorzitter: M. De Cleene.
Referendaris: M. L. Thuysbaert.
Pleiter: Mer J. Herbert.

FAILISSEBENT. — VRAAG TOT BEKOMEN VAN ONDERHOUDSGELD TEN LASTE VAN DEN BOEDEL. — BURGERLIJKE WET. — ONDERHOUDSPlicht. — ONGEGRONDEHEID.

Indien de gefailleerde een recht op onderhoudsgeld ingevolge de burgerlijke wet kan doen gelden, is hij niet gerechtigd een onderhoudsgeld ten laste van den boedel te vorderen.

FAILLISSEMENT VAN DE VYVER

Gezien het verzoekschrift nedergelegd door den heer Van de Vyver Alfons, voorheen handelaar te Lokeren, thans in staat van faillissement;

Aangezien de gefailleerde geen aanspraak kan maken op onderhoudsgeld ten laste van den faillieten boedel, wanneer hij gerechtigd is onderhoudsmiddelen te vorderen van personen daartoe gehouden ingevolge de burgerlijke wet (Rép. prat. du Dr. B. v° Faillite, bl. 487, Nr 1712; De Perre. Man. du Curateur de la faillite, bl. 71, Nr 153; Belljens, d. III, art. 476, nr 10; Antw. 7 Juni 1882, P. A. 1882, 228; Oostende, 10 Febr. 1887, P. A. 1887, 41; Den dermonde, 22 April 1893, B. J. 1893, 1065; Oudenaarde, 14 Juni 1907, J.C.F.L. 1908, 3291; Kortrijk, 4 Januari 1930, J.C.F.L. 1930, 5014);

Aangezien het niet ontkend wordt dat de moeder van gefailleerde, al beschikt zij niet over overdreven inkomsten, toch in een toestand verkeert die haar toelaat gefailleerde te ondersteunen;

Om deze redenen:

De Rechtbank, gehoord het advies van den heer curator alsook het verslag van den heer De Cleene, rechter-commissaris, dit laatste ter zitting, vóór de debatten, wijst het verzoek af; kosten ten laste van den verzoeker.

HANDELSRECHTBANK TE ANTWERPEN

10e KAMER. — 1 MAART 1934.

Voorzitter: M. Van Kerckhoven.
Referendaris: M. Rooms.
Pleiters: Mters L. Matthys en Lagrange.

I. RECHTSPLEGING IN BURGERLIJKE ZAKEN. — BETEKENING NIET GESCHIED IN DE GEKOZEN WOONST. — ART. 437. — GEEN NIETIGHEID.

II. HANDELSREGISTER. — VENNOOTSCHAP IN GEZAMENLIJKE NAAM. — VENNOOTEN. — MOETEN NIET AFZONDERLIJK INGESCHEVEN WORDEN.

I. Artikel 437 van het wetboek van burgerlijke rechtspleging schrijft voor dat de akte van verzet tegen een vonnis bij verstek zou betekend worden in de door oorspronkelijken aanlegger gekozen woonst. Dit voorschrift is niet verplichtend op straffe van nietigheid, vermits er ingevolge artikel 1053 van het gezegde wetboek geen nietigheid bestaat zonder, desaanvaande, een uitzonderlijke wetsbepaling.

II. Het is niet vereischt dat de vennoten eener vennootschap in gezamenlijken naam ieder afzonderlijk een inschrijving zouden nemen in het handelsregister, daar zij niet als handelaar moeten aanzien worden buiten hunne handeling als vennoot en zij, als vennoot, handelen onder de inschrijving der firma.

Sousa en mandaat t/ Tielemans.

Herzien de inleidende dagvaarding van 28 Oktober 1933, geboekt, en het vonnis bij verstek van 30 Oktober 1933, in geboekte expeditie voorgebracht;

Gezien het geboekte exploit van verzet in dato van 26 December 1933,

I. Over de ontvankelijkheid van het verzet;

a) Aangezien Tielemans opwerpt dat het verzet gedaan door de vennootschap in gezamenlijken naam Sousa, Albert Mandaat en David Sousa, niet ontvankelijk is omdat het niet betekend is geweest ter gekozen woonst van verweerder op verzet, zooals artikel 437 van het wetboek van Burgerlijke rechtspleging het voorschrijft;

Dat dergelijke opwerping een middel van

nietigheid van het verzet en niet een grond van niet ontvankelijkheid daarstelt;

Dat artikel 437 van het wetboek van Burgerlijke rechtspleging de maatregel weskwestie geenszins voorschrijft op straffe van nietigheid en, luidens artikel 1053 van zelfde wetboek, bestaat er geene nietigheid zonder, desaanvaande, eene uitdrukkelijke bepaling van de wet;

b) dat het verzet betekend werd op 26 December 1933, dat, ten dien dage, de uitvoering van het vonnis waarvan verzet niet voltrokken was naar den zin van het artikel 159 van het wetboek van Burgerlijke Rechtspleging;

c) Dat Tielemans ook beweert dat het verzet gedaan in persoonlijken naam door Albert Mandaat en David Sousa niet ontvankelijk zou zijn om reden dat beide aanleggers op verzet niet ingeschreven zijn op het handelsregister; dat zij, volgens het zeggen van Tielemans, handelaars zouden zijn, aangezien de vennootschap in gezamenlijken naam Sousa ze beiden beduidt als hare verantwoordelijke vennoten;

Dat, nochtans, de wet geenszins vereischt dat de verantwoordelijke vennoten eener vennootschap in gezamenlijken naam, ieder afzonderlijk eene inschrijving zouden nemen, daar zij niet als handelaar aanzien moeten worden buiten hunne handeling als vennoot en zij, als vennoot, handelen onder de inschrijving der firma;

d) dat Tielemans nog opwerpt dat het verzet niet ontvankelijk zou zijn als zijnde niet genoegzaam gemotiveerd;

Dat het verzet gesteund is op het feit dat de aanrijding waarop den oorspronkelijken eisch gesteund is niet plaats had tusschen de voertuigen van gedaagde en van de vennootschap Sousa maar wel tusschen deze van gedaagde en van den heer Sousa, zoo dat noch de vennootschap noch de heer Mandaat hiervoor in rechte dienen te treden, op het feit dat de heer Sousa en voor zooveel noodig de andere verzoekers betwisten de minste schuld te hebben aan het ongeval, daar gedaagde zich voor den auto van den heer Sousa heeft geworpen en dat de schade en chomage zoo wat duur als bedrag aangaat betwist worden, daar de auto van gedaagde slechts een heel geringe schade aan den pare-choc geleden heeft en op alle andere middelen op tijd en stond te doen gelden;

Dat deze bewoordingen ten volle voldoen aan de vereichte van het artikel 437 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtspleging.

II. Ten gronde (zonder belang).

De Rechtbank, alle andere of tegenstrijdige besluiten verwerpende, verklaart het verzet ontvankelijk en vooraleer ten gronde, recht te doen op het verzet, laat de vennootschap in gezamenlijken naam Sousa, Albert Mandaat en David Sousa toe te bewijzen met alle middelen van recht, getuigen inbegrepen (zonder belang).

HANDELSRECHTBANK TE ANTWERPEN

7e KAMER. — 30 APRIL 1934

Voorzitter: M. Bernaerts.
Referendaris: M. Arendt.
Pleiters: Mters H. Jacob en Brusselleers.

RECHTSPLEGING IN BURGERLIJKE ZAKEN. — DAGVAARDING. — EXCEPTIO OBSCURI LIBELLI.

Volgens artikel 61 par. 3 van het wetboek van Burgerlijke rechtspleging moet de dagvaarding, benevens het voorwerp der vordering, slechts een bondig vertoog der middelen bevatten en geenszins een volledige uiteenzetting dezer middelen.

F. Stevens t/ J. Stevens.

Gezien de geboekte dagvaarding van 10 December 1932 strekkende tot betaling van een bedrag van 25.000 fr. onder voorbehoud van vermeerdering, vermindering of verdere bepaling in den loop des geding, ten titel van schadevergoeding hoofdens oneerlijke mededinding;

Wat betreft de ontvankelijkheid:

Aangezien verweerder de niet ontvankelijkheid der aanvraag inroep onder voorwendsel van duisterheid in de opstelling van het geleidend exploit;

Aangezien overeenkomstig artikel 61 par. 3 des Wetboeks van Burgerlijke Rechtspleging, de dagvaarding, benevens het voorwerp der vordering, slechts een «exposé sommaire des moyens» hetzij een beknopt vertoog der middelen moet bevatten en geenszins eene volledige uiteenzetting dezer;

Aangezien in onderhavig geval en luidens bedoeld exploit de aanvraag blijkt ingediend te zijn op eene buitengewone klare en omstandige wijze zoodat verweerder niet den minsten twijfel kan hebben aangaande de rechtskundige oorzaak der vordering alsook den aard en de draagwijde der feiten ter staving dezer aangehaald;

Wat betreft den grond:

..... (zonder belang).

Om deze redenen:

De Rechtbank, verklaart den eisch ontvankelijk; En alvorens het geding ten gronde te beslechten laat aanlegger toe door alle middelen van recht, getuigen inbegrepen te bewijzen...

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

8e KAMER. — 13 JUNI 1934.

Voorzitter: M. De Baer.
Rechters: M.M. Verstraete en Van Mieghem.
Op. Min.: M. Van Hille.
Pleiters: Mters Joris en Vaes.

STRAFVORDERING. — BURGERLIJKE PARTIJ. — DADING. — ONTVANKELIJKHEID DER AANSTELLING.

Zelfs indien een dading zou bestaan, is dit nog geen reden van niet ontvankelijkheid als burgerlijke partij van den benadeelde, die deze dading aanging, daar een dading slechts geldt voor de reeds door beide partijen gekende feiten. Het zal slechts uit het onderzoek ter zitting kunnen blijken of er zekere schade-bekkenende daden werden gesteld, die de benadeelde bij het aangaan der dading niet kende.

O. M. en Belgische Staat t/ Alexis B.

Gezien de stukken van het onderzoek;

Gehoord de burgerlijke partij in hare middelen en besluiten ontwikkeld door Meester Vaes, advocaat;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijnen eisch;

Gehoord betichte in zijne middelen van verdediging, ontwikkeld door Meester Joris, advocaat;

Aangezien betichte aanvoert dat er een dading zou gesloten geweest zijn met den Staat die zich als burgerlijke partij tegen hem aangesteld heeft;

Dat er volgens de rechtspraak zelfs indien een dading zou bestaan, het nog niet een reden van niet ontvankelijkheid der aanstelling der burgerlijke partij zou zijn, daar een dading slechts geldt voor de reeds door beide partijen gekende feiten.

Dat het slechts uit het tegenstrijdig onderzoek ter zitting zal blijken of er zekere nadere daden gebeurd zijn welke buiten de vooruitzichten der partijen door beklagde gesteld zijn geweest.

Dat het dus onontbeerlijk is vooraleer ten gronde te beslissen, tot het onderzoek der zaak over te gaan.

OM DEZE REDENEN:

Alle andere besluiten van der hand wijzende Voegt het incident ten gronde
Zegt voor recht dat de aangestelde burgerlijke partij voorlopig in zake zal blijven.
Kosten voorbehouden.

SCHEIDSRECHTERLIJKE UITSPRAAK

2 JUNI 1934

Scheidsrechters: Mr. A. Vander Eycken, Vrederechter, en Willy Van Eeckhout, Eere-Advokaat (Antwerpen)
Pl.: Mrs. Vrancken en P. Brusselleers.

VERZEKERING TEGEN BRANDSCHADE. — VERKLARING VOOR DEN VREDERECHTER. — BINDEND KARAKTER VAN HET BEDING.

Het beding, luidens hetwelk de verzekerde gehouden is, in geval van brandramp, voor den Heer Vrederechter verklaring af te leggen van de omstandigheden der ramp en zulks op straffe van verval, is bindend, hoe streng het ook voorkomt.

Noch de bekendmaking aan eene andere overheid, als b.v. de Rijkswacht, noch het feit dat de verzekeraar zich onmiddellijk na de ramp ter plaatse bevond, ontslaan den verzekerde van bovenvermelde verplichting.

Bij compromis van 29 September 1933 — dat terzelfdertijd als deze uitspraak zal worden geregistreerd — aangegaan tusschen:

1) den heer Louis B., winkelier, wonende te Kwaedmechelen;

2) de Verzekeringsmaatschappij X, waarvan de maatschappelijke zetel te gevestigd is, werden de ondergeteekenden Mr. A. Vander Eycken, Vrederechter van het Kanton Beerlingen en Mter Willy Van Eeckhout, Eere-Advokaat te Antwerpen als scheidsrechters aangesteld, om een geschil te beslechten tusschen partijen gerezen zooals in het compromis uiteengezet;

Op 16 April 1934 werd het scheidsgerecht op het vrederecht te Moll gehouden, alwaar de partijen verschenen vertegenwoordigd, de eerste dor Mter Vrancken, advocaat te Beerlingen en de tweede door Mter P. Brusselleers, advocaat te Antwerpen;

Elkeen der raadslieden gaf lezing zijner besluiten en zette zijne verdedigingsmiddelen uiteen, naderhand werden de rechtsbundels neergelegd. Na kennis ervan te hebben genomen en na beraadslaging werd de volgende uitspraak gedaan:

Aangezien de vraag strekt tot het betalen eener vergoeding van fr. 42.000 ten gevolge eener brandramp die op 28 April 1933 den eigendom van aanlegger teisterde;

Aangezien verweerder tegen deze vraag vier bezwaren inbrengt: 1. het niet aangeven van het rampgeval aan den vrederechter; 2. overdrijven der schade; 3. verduiken van geredde voorwerpen; 4. teruggeischen van voorwerpen die op het oogenblik der brandramp niet bestonden;

Aangezien krachtens artikel 19 par. 3 der mondelinge overeenkomst, aan den verzekerde de verplichting uitdrukkelijk wordt opgelegd, na den brand eene verklaring bij den vrederechter van het kanton af te leggen en overeenkomstig artikel 19 par. 5, de verzekerde op straf van rechtsverval ertoe gehouden is, binnen de acht dagen na het rampgeval een afschrift van deze aangifte aan de verzekeringsmaatschappij te overhandigen;

Aangezien door aanlegger niet betwist wordt dat deze pleegvormen als wetten voor de partijen gelden en door den rechter dienen toegepast;

Aangezien, overeenkomstig art. 1134 B.W. de geldige overeenkomsten als wetten voor de partijen gelden en door den rechter dienen toegepast;

Aangezien het gewraakte beding — hoe streng ook, en waarop de verweerder volgens hare verklaring zich beroept, omdat de brand als verdacht voorkomt — door de rechtspraak eenparig als bindend voor de verzekerden wordt beschouwd (Zie namelijk Handelsr. Antwerpen 23 Febr. 1922 Bull. des Ass. 1923, 104 — Scheidsr. uitspr. 17 Juni 1922, Pas. 1123-55 Bull. des Ass. 1923, 347 en 1928, 947 — Scheidsr. uitspr. 28 Dec. 1925, Bull. des Ass. 1929, 311; Petit Mon. des ass. Jan. 1926 — Handelsr. Antw. 17 Mei 1927, bull. des Ass. 259. Beroepsh. Brussel 23 Febr. 1928; Bull. des Ass. 948 — Beroepsh. Brussel 27 apr. 1928; Bull. des Ass. 1929, 90; Rev. Gén. des Ass. & Resp. 362 — Beroepsh. Brussel 25 Jan. 1929; Bull. des ass. 1929, 94; Rev. Gén. ass. & resp. 430 — Scheidsr. uitspr. 30 Mei 1930; Bull. des Ass. 1930, 404; Rev. Gén. ass. & Resp. 649)

Aangezien de scheidsrechters destemin van deze bepaling kunnen afwijken daar dit recht hun uitdrukkelijk door art. 36 par. 3 der mondelinge overeenkomst op straf van nietigheid der beslissing wordt ontzegd;

Aangezien aanlegger tevergeefs aanvoert dat hij onmiddellijk de rijkswacht op de hoogte bracht der brandramp;

Dat deze verklaring de door de mondelinge overeenkomst opgelegde aangifte niet geldig kan vervangen; (Handelsr. Antw. 23 Febr. 1923, Jur. Port Anv. 143);

Aangezien aanlegger even tevergeefs doet gelden dat binnen de acht dagen na de brandramp, een aangestelde van de verweerder ter plaatse kwam en dat schatters door beide partijen werden aangesteld om de schade te beramen;

Aangezien de aanwezigheid der Maatschappij bij de schatting, den verzekerde niet ervan ontlast de vereichte aangifte te doen (Scheidsrechterlijke uitspraak 30.5.1930. Bull. des Ass. 404);

Aangezien de verklaring door art. 19 par. 3 werd voorgeschreven met het doel aan de Maatschappij een controlemiddel aan de hand te doen, om zich van de oprechtheid en de rechtschapenheid van den verzekerde te vergewissen;

Dat hem met dat doel opgelegd wordt, niet alleen eene loutere verklaring omtrent het voorkomen der brandramp af te leggen, maar daarenboven eene omstandige aangifte te doen van alle gegevens aangaande het juiste tijdstip van het rampgeval, zijn duur, de middelen aangewend om het vuur te blusschen alsook den aard en het bedrag der schade;

Aangezien aanlegger verder opwerpt dat geen sanctie voorzien wordt voor het niet afleggen der verklaring, maar slechts voor het niet opsturen van een afschrift ervan en dat, bij gebrek aan verklaring, hij ook geen afschrift naar de maatschappij kon toezenden;

Maar aangezien verweerder verzuimde de opgelegde verklaring te doen, hij zich ook in de onmogelijkheid stelde een afschrift er van in te dienen en aldus de tweede hem opgelegde en wel bekrachtigde verplichting te vervullen;

Dat niemand zijne eigene daad of schuld mag inroepen om zich aan zijne verplichtingen te onttrekken;

Aangezien diensvolgens het eerste verweermiddel door de verweerder ingeroepen moet aangenomen worden en er dus geen aanleiding is tot verder onderzoek der andere door haar ingevoerde middelen;

Om deze redenen:

Verklaren wij, ondergeteekende scheidsrechters, uitspraak doende in eersten aanleg, aanlegger vervallen van alle rechten spruitende uit de mondelinge verzekeringsovereenkomst; wijzen zijn eisch af en veroordeelen de partijen elk in de helft der kosten getakseerd op ongeminderd de kosten van het neerleggen der scheidsrechterlijke uitspraak en de registratiekosten.

VREDEGERECHT TE BRUGGE

2e KANTON — 8 MEI 1934

Vrederechter : M. A. Jacqué.
Pleiters : MM. L. Dewulf en E. Van Dessel.WET OP DE ARBEIDSONGEVALLEN. —
BLOEDSOPDRANG. — PLOTSELING OVERLIJ-
DEN TIJDENS DOCH NIET TENGEVOLGE VAN
WERKCONTRACT. — GEEN ARBEIDSONGE-
VAL.

Het plots sterven van een persoon door bloedsopdrang is nog geen arbeidsongeval, alhoewel het voorviel tijdens de uitvoering van het werkcontract, indien het niet bewezen is dat de dood tengevolge van, en door deze uitvoering veroorzaakt is geweest.

Dergelijke plotselinge overlijdens kunnen ten allen tijde en omstandigheden voorkomen, zonder dat ze met zekerheid mogen toegeschreven worden aan de uitvoering van de arbeidsovereenkomst.

Overwegende dat de eischeres, zoo in eigen naam als in hare hoedanigheid van moeder, wettige voogdes van hare twee nog minderjarige kinderen, Willy en Henri Debuysse, de schadeloosstelling, voorzien bij de wet op de Arbeidsongevallen, vervolgt :

Overwegende dat op 15 Februari 1929 de echtgenoot van de eischeres, Valère De Buysse, als autogeïde in dienst van de Samenwerkende Vennootschap «Ons Brood», in wier rechten en plichten de verweerder optreedt, op ronde zijnde te Blankenberge plots gestorven is tengevolge van bloedopdrang.

Overwegende dat de verweerder ten stelligste betwist dat er in het huidige geval sprake van ongeval kan wezen;

Overwegende dat, indien het zeker is dat het overlijden voorgevallen is tijdens de uitvoering van het werkcontract, het niet bewezen is dat de dood ter zake, ten gevolge of door deze uitvoering veroorzaakt is geweest;

dat dergelijke plotselinge overlijdens ten allen tijde en omstandigheden kunnen voorkomen en dat om ze te mogen met zekerheid toeschrijven als gevolg van de uitvoering van de arbeidsovereenkomst, zulks moet bewezen worden, zooals het bijvoorbeeld het geval kan zijn voor bloedsopdrang veroorzaakt door een buitengewone krachtsinspanning.

Overwegende dat de eischeres in gebreke blijft de gegrondheid van hare vraag te bewijzen.

Om deze redenen

Wij, Vrederechter, recht doende tegensprekelijk en in eersten aanleg, verklaren de eischeres niet gegrond in hare vraag en verzenden haar met veroordeeling tot de kosten, deze verveelend op heden ter som van negen en zeventig frank vijf en negentig centiem.

Verklaren het onderhavig vonnis uitvoerbaar bij voorraad, ondanks elk verhaal en zonder borg.

NOTA. — Vgl. : Civ. Nivelles 25 juillet 1908, Rev. Acc. Trav. 1908, p. 520; Demeure, Le Risque professionnel, p. 162, n° 176; Coppyn, Loi sur les acc. du trav. p. 33; Namèche, Acc. du Trav. p. 104, n° 55 (eerste uitgave).

POLITIËRECHTBANK VAN HERZELE

17 MAART 1934

Politiechter : M. de l'Arbre.
Pleiters : MM. Van der Meeren en Van Driessche.BURGERLIJKE PARTIJ STELLING DOOR EEN
GEMEENTE. — MACHTIGING. — WETTIG BE-
LANG.

I. Om zich burgerlijke partij te stellen dient het college van burgemeester en schepenen gemachtigd te zijn door den gemeenteraad (art. 148 en 90-9° der gemeentewet);

de samenroeping van den gemeenteraad dient te geschieden schriftelijk, ten huize der raadsleden, twee volle dagen vóór de vergadering, tenzij in geval van hoogdringendheid;

in geval van hoogdringendheid, dient de beraadslaging dringend verklaard te worden door minstens twee derden der aanwezige raadsleden, en dezzen namen dienen vermeld te worden in het proces-verbaal der beraadslaging (art. 63 der gemeentewet);

indien, ter zitting van de rechtbank, het bewijs niet wordt aangebracht, dat de wettelijke pleegvormen, vereischt tot een geldige machtiging, vervuld werden, dan is de burgerlijke partij stelling onontvankelijk.

II. Om zich burgerlijke partij te stellen heeft de gemeente een wettig belang te hebben, dat door eene rechtsvordering wordt beschermd; het enkel belang hare gemeenteverordeningen te zien eerbiedigen, en de overtreding ervan door straf te zien beteugelen, vormt geen wettig belang, dat toelaat zich burgerlijke partij te stellen. Dit belang is door de wet toevertrouwd aan het Openbaar Ministerie en wordt beschermd uitsluitend door de strafvordering, welke behoort aan het Openbaar Ministerie, met uitsluiting van elke andere vordering van burgerlijken aard.

III. De gemeente kan, als burgerlijke partij, de betaling niet vorderen eener gemeentetaks of eene vergoeding wegens wanbetaling eener taks, in

een strafgeding, waarin de niet-betaling der gemeentetaks onbesproken blijft.

Openb. Ministerie en Gemeente St. L. H. t/ L. V.

In zake van : 1) het Openbaar Ministerie; 2) nagemelde burgerlijke partij;

Tegen V. L.;

Burgerlijke partij : de gemeente St. L. H., vervolg en benaastiging van het college van burgemeester en schepenen.

Beticht van te St L. H., den 31 December 1933, a) openbare danspartijen gehouden te hebben zonder voorafgaandelijke toelating van den burgemeester; b) gezegd danspartijen gehouden te hebben na 9 uur 's avonds; c) gespeeld te hebben na 9 uur 's avonds.

Lezing wordt gegeven der processtukken;

Gehoord de verklaring der getuige, welke, alvorens den eed bij de wet vereischt heeft afgelegd, «van de waarheid te zeggen en niets anders dan de waarheid» onder Gods aanroeping;

Gehoord de betichte in zijne middelen van verdediging;

Gehoord M. Van der Meeren, advocaat te Herzele, raad der burgerlijke partij;

Gehoord M. Van Driessche, advocaat te Herzele, raad van den betichte;

I. Aangezien de gemeente St. L. H., bij monde van M. Van der Meeren, drager eener volmacht, zich aangesteld heeft als burgerlijke partij, in de zaak Openbaar Ministerie tegen V. L.;

II. Aangezien de betichte, bij monde van M. Van Driessche, zich verzet tegen de aanstelling der burgerlijke partij : 1) om reden dat de machtiging, door den gemeenteraad van St. L. H., in strijd met de gemeentewet (art. 63) aan het schepencollege gegeven werd; 2) om reden dat de gemeente St. L. H., in huidige zaak, geen belang heeft, welk ze door eene rechtsvordering kan doen gelden;

III. Gehoord de partijen in hunne besluiten; Aangezien de aanstelling der burgerlijke partij niet onvankelijk voorkomt aan de Politiechterbank, om volgende redenen :

A. — De bijeenroeping van den gemeenteraad — bij hoogdringendheid gedaan door het schepencollege, om machtiging te bekomen tot aanstelling als burgerlijke partij — moest gevolgd zijn door eene verklaring, ter zitting, van de twee-derden der aanwezige raadsleden, dat er werkelijk hoogdringendheid bestond, en de namen der raadsleden dienden in het proces-verbaal vermeld, bewijs ontbreekt dat deze pleegvormen vervuld werden;

B. — 1) De gemeente van St. L. H. heeft, in huidige zaak, geen zedelijk belang, met eene rechtsvordering beschermd, van te hooren zeggen voor recht, dat hare gemeenteverordening moest geëerbiedigd worden door den betichte; die rechtsvordering behoort het Openbaar Ministerie toe en wordt door het Openbaar Ministerie benuttigd, terwijl het den betichte in rechte vervolgt; 2) de gemeente S. L. H. vermag niet de betaling van eene gemeentetaks, of schadevergoeding, om reden van niet-betaling, te vragen vóór de Politiechterbank, ter gelegenheid van een geding, waarin de niet-betaling van de gemeentetaks onbesproken blijft, in andere woorden : geen ondergeschikt geding kan ingespannen worden nopens eene betaling, wanneer er geen hoofdgescil bestaat nopens die betaling.

De Rechtbank, rechtdoende tegensprekelijk, verklaart de aanstelling der burgerlijke partij niet onvankelijk in den vorm en ook niet onvankelijk in den grond;

Verwijst de gemeente St. L. H. tot de kosten hare aanstelling als burgerlijke partij;

Zegt dat het onderzoek der zaak Openbaar Ministerie tegen betichte V. L. nog heden zal voortgezet worden.

Necrologie

Mr Charles BAUSS

Met Mr. Charles Bauss is een van de meest vooraanstaande figuren verdwenen, niet alleen van de Antwerpsche balie maar uit de balie van gansch het land. Hij was één van die hoogstaande menschen waarvan het leven is opgegaan in plichtsbetrachting, noesten arbeid en onafgebroken dienst voor het goede en het rechtvaardige. Hij was eenvoudig en nederig als geen, minzaam en hulpvaardig tegenover allen. Rond zijn hoogstaande persoonlijkheid schitterde een aureool van de schoonste beroepsdeugden. Grenzeloos was de eerbied en de vereering die iedereen voelde voor dezen uitzonderlijk grooten mensch.

Tijdens zijn leven hebben zijn confraters hem deze gevoelens van diepe bewondering en waardeering bij talrijke gelegenheden doen blijken. Zijn vijftigjarig jubileum als advocaat werd gevierd met bijzonderen luister. De hoogste onderscheidingen vielen hem te beurt en tot tweemaal toe werd hij door zijn confraters vereerd met het hooge ambt van stekhouder der balie van Antwerpen.

In alle moeilijke omstandigheden, welke de

balie doormaakte, was hij het klare hoofd en de gezaghebbende en betrouwbare leidsman. Zijn verscheiden zal voor de balie van Antwerpen een onherstelbaar verlies zijn.

De Vlaamsche confraters hebben bijzondere redenen om de nagedachtenis van Mr Bauss hoog in eere te houden. Alhoewel hij door zijn opvoeding niet behoorde tot de Vlaamsche cultuur was hij voor al wat Vlaamsche aangelegenheden betrof vol klaar begrip en vol rechtvaardigheidszin. De leden der Vlaamsche Conferentie der balie zullen het nooit vergeten dat, wanneer onmiddellijk na den oorlog zij hun traditioneele jaarlijksche vergadering hielden, en tengevolge van de ongelukkige oorlogsspychese, de groote meerderheid der Antwerpsche confraters afzijdig waren gebleven, Mr. Bauss tegenwoordig was en in een schitterende rede zijn sympathie uitsprak voor hen die strijden voor de Vlaamsche rechten en hoe hij de jongeren aanmoedigde om onversaagd en spijs alle wisselvalligheden der openbare meening voort te streven naar de verwezenlijking van hun ideaal. Deze rede van Mr. Bauss is diep gegrift gebleven in het hart van de Antwerpsche advocaten. En nog het vorig jaar, wanneer hij voor de tweede maal tot het stekhouderschap werd geroepen, sprak hij bij zijn aanstelling een rede uit waarin hij de aanstaande wetgeving op de vervlaamsching van het Gerecht ter sprake bracht ; en iedereen van onze confraters hoort nog hoe hij allen op het hart drukte dat, wanneer eenmaal de wet er zou zijn, ze door iedereen op de meest stipte wijze zou dienen nageleefd en in striemende bewoordingen veroordeelde hij bij voorbaat alle pogingen die zouden kunnen in het werk gesteld worden om de toepassing van de wet te ontdenken.

Buigen wij diep voor de nagedachtenis van dezen schoonen mensch en van dezen hoogstaanden confrater.

Balieleven

BALIE VAN DENDERMONDE

Wij vernemen bij het ter perse gaan dat onze uitstekende confrater Mr. Paul Seghers tot stekhouder verkozen is der balie van Dendermonde.

Het Rechtskundig Weekblad biedt den nieuwen stekhouder zijn hartelijkste gelukwensen aan.

Vlaamsche Conferentie
der Balie van AntwerpenALGEMEENE VERGADERING
VAN VRIJDAG 29 JUNI 1934

De bovenzaal van het lokaal «Quellin» is overvol wanneer Voorzitter Emiel Wildiers rond kwart voor negen de vergadering opent en het woord verleent aan Mr Frans Wittemans, om te handelen over «Wat oude papieren ons leeren».

Spreeker omschrijft zijne uiteenzetting, die bedoeld is als een kijkje in de rechtstoestanden van het verleden, zooals wij die vinden in de oude documenten die nu en dan uit den vergeethoek opgediept worden. Spreeker heeft reeds van jaren terug de gewoonte aangenomen alle oude documenten te verzamelen, en heeft vroeger reeds eene rijke verzameling aan de Balie geschonken. Onlangs heeft hij ter gelegenheid van een verkoop de hand kunnen leggen op zeer belangrijke stukken, die hij hier nu vertoont. Achtereenvolgens krijgen wij de ontleding van akten van lijfrenten uit de XVIIe eeuw, verkoop-akten verleden voor den baljuw, allerlei curieuse testamenten, zeldzame plantijnsche drukken, beslissingen van den Fiskaal van Mechelen, besluitschriften van het Hof van Herstal, enz.

De stukken gaan van hand tot hand, en de aanwezigen kunnen de zegels en andere eigenaardigheden bewonderen. Spijtig genoeg is de spreker beurt van Mr. Wittemans beperkt, zoodat hij eene andere gelegenheid zullen moeten afwachten om met de rijke verzameling verder kennis te maken. Na een welverdiend applaus, en een dankwoord van den voorzitter, wordt dan de verdere dagorde aangevat.

Voorreest hoort de vergadering het verslag der afgevaardigden der Conferentie bij den Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden. De afvaardiging wordt aangevuld, en is nu als volgt samengesteld : Mters Jules Franck, Herman de Jongh, Jozef Strijckers en Maurits Lambrechts.

Door een lid wordt eene motie voorgedragen in zake het gebruik der talen in het gerecht, te zenden

aan den Senaat. Deze motie wordt bij eenparigheid goedgekeurd. De tekst volgt na dit verslag.

De mandaten der vertegenwoordigers der Conferentie bij het Bestuur van den Vlaamschen Scheepvaartbond worden bekrachtigd.

De werkzaamheden der Feestkommissie van het Jubeljaar schijnen nog niet heel ver gevorderd, en er wordt dan ook opdracht gegeven om bij den aanvang van het aanstaande rechterlijk jaar een uitgebreid plan voor te brengen.

De aanduiding van een feestredenaar geeft aanleiding tot allerlei besprekingen. Ten slotte wordt er overgegaan tot de geheime stemming, en als gevolg hiervan wordt Mr Hendrik Marck tot feestredenaar aangewezen. Sinds lange jaren is het de eerste maal dat de Conferentie over meerdere kandidaten beschikt, en wij denken hierin dus terecht een teken van levenskracht onzer Conferentie in te zien.

De vergadering schijnt weinig lust te gevoelen om de bespreking van reisplannen voor de eerste vakantie-dagen aan te vatten, en diensvolgens krijgt het Bestuur opdracht hierin te voorzien.

Zoo komen wij aan de hoofdschotel der vergadering : de Bestuursverkiezingen. Vele kandidaten werden voorgedragen, de strijd is hevig, en op de stemmingen volgen herstemmingen, totdat ten slotte het hiernavolgend bestuur uit den strijd komt : Voorzitter : Mr. John Stockmans.

Ondervoorzitter : Mr. Ignace van den Brande. Schrijvers : Mrs Herman Jacob en Frans Wildiers.

De voorzitter wenscht de nieuwe bestuursleden geluk, en hoopt dat zij een voorspoedig bestuursjaar zullen hebben. Hij laat vervolgens de nieuw-gekozenen aan het woord voor de gebruikelijke programma-rede, tot eindelijk het late uur hem noopt de vergadering te sluiten.

DAGORDE

DE VLAAMSCHE CONFERENTIE DER
BALIE VAN ANTWERPEN,

In algemeene vergadering bijeengeroepen op Vrijdag 29 Juni 1934, na ter harer vergadering van 1 Juni 1934, een zeer volledige uiteenzetting te hebben gehoord, voorgedragen door Meester Hendrik Marck, over de teksten van het wetsontwerp betreffende het gebruik der talen in het gerecht, zooals het werd aangenomen door de Kamer van Volksvertegenwoordigers ;

Gelet op hare vroegere beslissingen onder meer deze getroffen op 25 Oktober 1933 en 19 Maart 1934;

Gelet op de beslissingen van den Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden, van 22 Oktober 1933 en 7 April 1934 ;

Overwegende dat het wetsontwerp in zijn huidige teksten door de verregaande uitzonderingsmaatregelen betreffende de taalkennis der magistraten en de overgangsbepalingen betreffende de taal der pleidooien de praktische toepassing der beginselen in het ontwerp zelf vastgelegd, gedurende tientallen van jaren zullen verhinderen ;

Overwegende dat het ontwerp door de Kamer gestemd de normaliseering der taal- en cultuurstoestanden in het Arrondissement Brussel belet, en nadeelig is voor de Vlaamsche rechtsonderhoorigen ;

Overwegende dat het Vlaamsche land sinds jaren verlangt naar eene volledige en gezonde taalregeling in gerechtszaken ;

Dringt aan bij de leden van den Senaat op spoedige behandeling en afhandeling van het wetsontwerp betreffende het gebruik der talen in gerechtszaken ;

Drukt den wensch uit dat het ontwerp herzien en verbeterd zal worden in den zin zooals hierboven aangegeven ;

Gelast het Bestuur deze beslissing ter kennis te brengen van de leden der Regeering en van den Senaat, en mede te deelen aan de pers.

En gaat over tot de verdere behandeling harer dagorde

CONFERENTIE JONGE BALIE VAN KORTRIJK

Op Donderdag, 28 Juni 11., greep de algemeene vergadering van de «Conferentie der Jonge Balie van Kortrijk» plaats.

Na een kort verslag over de werking der jaren 1932-1934, werd er over gegaan tot het aanstellen van het nieuw bestuur in vervanging der Meesters E. Van den Berghe, voorzitter; E. Maes, schatbewaarder, en Gérard Kasiers, secretaris, alle drie uit-tredend en niet herkiesbaar.

Het nieuw bestuur van de jaren 1934-1936 is vastgesteld als volgt :

Voorzitter : Meester Karel Van Tyghem.
Schatbewaarder : Meester Fr. De Munck.
Secretaris : Meester Louis Desmedt.

De Vlijt, Nationalestr., 46, Antw. (C. Van Gerwen).

VLAAMSCHE RECHTSKUNDIGE BIBLIOTHEEK
UITGEGEVEN door het RECHTSKUNDIG WEEKBLAD

Het is de plicht van alle Vlaamsche juristen zich deze uitgaven aan te schaffen.

REEDS VERSCHENEN :

Mr. R. VAN LENNEP : De Werklozenverzekering in België : inleidende beschouwingen.

VICTOR LEEMANS : Carl Schmitt-Bijdrage tot de sociologie van Staat en Politiek.

Mr. JOZEF DE WEERDT : Samensmelting van Naamlouze Vennootschappen.